

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALEHT | AASTAST 1925

NOVEMBER 2003

Sussid tulid, nägid ja võitsid

REBASED, SEAD JA SUSSID
ELU VÕIMALIKKUSEST KAPIS
TALENDIKAD TREFFNERISTID

Uued tuuled Treffneris

"Miilangu" uus number on Sinu käes. Ta jäi küll hiljaks, kuid nüüd on ta olemas.

Viimaste nädalate jooksul on õpilaste seas hakanud levima hämmeldus. Esiteks saime teada, et keegi on sodinud puhkeruumi ning ka meile armsaid istepinke. Selliseid probleeme pole enne olnud ja ausalt öeldes on raske aru saada, miks nad sel aastal eksisteerivad. See on äärmiselt nõme ning lapsik. Diivanid ja toolid on istumiseks ja need, kes joonistada tahavad, saavad oma kunstannet väljendada selleks ettenähtud kohtades. Näiteks käia kunstiringis või osta endale joonistusploki. Need, kellele meeldib lõhkuda? Ei oska hästi aidata. Ehk on see

energia ülejääk? Varsti tuleb lumi maha, kindlasti on inimesi, kes rõõmustaksid lumekoristajate üle. Teine võimalus oleks oma energia suunata õppimisse, sest selleks me siia ju tulnud olemegi. Õppimiseks peab inimesel olema sobiv keskkond ja seda meile ka püütakse pakkuda. Meil on imeilus koolimaja ja kõik külalised on alati üllatunud nähes selle puhtust. Püüame seda hoida.

Viimasel ajal on meie õppimismeeleolu toodud häirivaid nüansse. Ilmselt tuli enamikule õpilastest halva üllatusena uudis, et koolimajast suurte vahetundide ajal lahkuda ei tohi. Selle põhjuseks on toodud asjaolu, et koolimajja

tuuakse liiga palju pori ning õpilased hilinevad tundidesse. Edastame siinkohal kõigile õpilastele soovitusi kanda vahetusjalanõusid ja tundidesse mitte hilineda. Samas oleme juba varem rääkinud probleemidest, mis õpilastel sööklaga on - pikad järjekorrad, väikesed portsjonid ja mõttetu sebumine. Juhtkond soovib kõigil osta toidutalonge, et siis järjekorda pole. Selle vastu räägib mitmeid argumente, näiteks see, et on inimesi, kes võib-olla iga päev ei tahagi süüa, sest kõikide koolipäeva pikkus on erinev; teiseks on inimesi, kes ei söö liha, ning soovitus süüa hommikul kõht täis tundub siin väga kohatu. Süüa hommikul kell seitse ja siis

uuesti õhtul kell seitse? Vaevalt küll. See seostub söömisega, aga vahetundidel tehakse ka palju muud: kasutatakse aega, et käia raamatukogus, paljundamas, apteegis või polikliinikus. Teatavasti on väga paljudel koolis pikad päevad ja on tore teha väike jalutuskäik lähedal asuvatesse asutustes ning sellega aega kokku hoida. Millegipärast ei ole see enam lubatud.

Hoiame oma kooli: joonistame ainult paberile, käime vahetusjalanõudes ning keerame kellad õigeks, siis saab ka majast välja. Loota võib...

Sinu "Miilang"

Rahvusvaheline lingvistikaolümpiaad

Triin V.

Septembri alguses toimus Bulgaarias rahvusvaheline lingvistikaolümpiaad, millest Eesti esindajatena võtsid osa kolm meie kooli õpilast ning üks noormees MHG-st.

Mis on lingvistika?

Üldiselt keeleteadus, kuid lingvistika ülesannete lahendamisel on eelkõige vaja loogilist mõtlemist, veidi matemaatilist arusaamist ja keelte õppimisest võib ka kasu olla, aga mitte alati. Üldiselt on hea teada keelte põhieegleid (näiteks, et paljudes keeltes eristatakse sugusid). Üritus toimus esimest korda ja

nii ei teadnud keegi, mida sellest oodata. Võistlus koosnes viiest ülesandest, mille lahendamiseks anti kuus tundi ja oleks võinud olla rohkem. Lisaks ülesannete lahendamisele käidi tuhat aastat vanas Rila mungakloostri ja mägedes. Meie jaoks oli kõige tähtsam turulkäik- puuviljad olid meeletult head ja odavad... Järgmisel aastal toimub olümpiaad ilmselt Moskvas. Tegelikult on lood nii, et kuna lingvistikaülesanded on Eestis täiesti tundmatud asjad, siis soovitan kõikidel sellest võistlusest osa võtta. Vaja on peamiselt loogilist mõtlemist ning pealehakkamist! Ning millal Sa viimati Moskvas

käisid?

Alljärgnevalt tooks teile tutvumiseks ühe ülesande.

On antud sõnad millcayaci keeles (Argentiina tänaseks hääbunud keel) ja nende tõlged suvalises järjekorras.

Cuchuch, caye, cachuye, cuch, cachu

Sinule, meie (oma), teie, minu (oma), teie

Leidke sõnade õiged tähendused!

Tõlkige millcayaci keelde: mina, sina, sinu (oma), teie (oma), minule

Lahendus: Vaja on natuke arvutada ja arutleda ning sõnu

lahti lõikuda. Nii jõuadki lahenduseni. Näed, et sõnad algavad kahte moodi: "ca" ja "cu", mis on ka väga loogiline, sest mina-meie ja sina-teie käivad kokku. Edasi viib nende sõnadega veel lähem vaatlemine ja nii peaksid varsti aru saama, et "chu" viitab mitmusele, lõpp "ch" omastav käänne ja "ye" alaleütlev.

Cuch – minu (oma)
Cuchuch – meie (oma)
Caye – sinule
Cachuye – teile
Cachu- teie

mina- cu, sina- ca, sinu (oma)- cach, teie (oma)- cachuch, minule- cuye

Peatoimetaja: Triin Visnapuu

Toimetajad: Tanel Palusoo, Mari Kalkun, Ivo Kund, Mihkel Järveoja, Kadri Mehevits, Mariliis Vaks, Maarja Pehk, Triin Arbo, Reimo Rehkli, Piibe Kolka

Foto: Mari Kalkun

Küljendajad: Ivo Kund

Juhendaja: Age Salo

miilang

AASTAST 1925

Rebased piknikust

Triin A.

1. Milline oli sinu kõige eredam hetk piknikul?

2. Mida sa teeksid järgmisel piknikul teisiti?

Paula 10c

1. Eredaim hetk piknikul oli kõievedu.
2. Järgmisel piknikul tahaksin rohkem suhelda teiste koolikaaslastega, seekord jäi kogu üritus liiga oma klassikeskseks. Veel arvan, et väga lahe oleks Taevaskotta minna rongiga.

Siim 10d

1. Kõige lähedam oli bussisõit koos väga hea seltskonnaga.
2. Mina arvan, et järgmine piknik võiks olla pikem. Aeg läks väga kiiresti. Tundus, et jõudsime kohale, kõndisime natuke ja läksime ära. Jooks võiks ka teistsugune olla.

Ken 10c

1. Kõige toredam hetk oli kõievedu. Meie klassi kolmanda koha muutis veel toredamaks asjaolu, et lõpuks

elas suur osa treffneristidest just meile kaasa.

2. Korraldamise suhtes ei muudaks midagi, ise teeksin ka kõik samamoodi, kuid loodan, et järgmine kord on pikniku ajal parem ilm.

Heleri 10e

1. Piknikult meenub kõige eredamalt, kuidas üks vilistlane rääkis, et tuleb luua endale füüsikaline maailmapilt. Mõnusalt naljakas oli ka kõievedu.

2. Järgmine piknik võiks toimuda mõnes ebatavalisemas kohas. Taevaskojas on enamik inimesi korduvalt käinud.

Birgit 10c

1. Minu eredaima hetkena läheb kirja teatevõistlus. Olin nimelt oma võistkonnas esimene ja ei kuulnud starti. Loengul tekitas kõigis koomilist elevust fakt, et kooli tulekahju sai alguse Uve Saare kabinetist. Neid hetki mäletan ma piknikust kõige paremini.
2. Loodetavasti on järgmine kord rohkem seltskonnamänge. Tore oleks,

Paljude lemmikatraksioon - kõievedu

kui kõik ei baseeruks spordil.

2. Järgmine piknik võiks olla ilma loenguta!

Kaidi 10b

1. Pendelteatejooks oli tore.

Kosutus

Mari, Piibe

Kui tubli treffnerist sel kolmapäeval koolimajja jõudis ja hardas õpihimus koolitundi nõudis, siis tühi hoone nukralt vastu kajas – ei hingelistki polnud selles majas!

“Oh, kuidas unustada võisin küll, et Taevaskojas valitseb idüll, sest argipäevast pääsenud on kõik, on alanud me sügisene väljasõit!”

Otsustas siis jalad selga võtta tuulehool ta bussi peale tõttas. Jõudis hädas viimsel hetkel, siis kui alustati retke.

Nii rebased kui Georg Aher on looduskaitse suhtes kahevahel. Ja teises loengus ilmneb kooli ülim aare: see tõde, õigus on Tammsaare.

Noored värsket õhust joobnud' söömisest veel pole loobnud'. Sai ja sink ja marmelaad kõhud peagi vastu maad.

Teame, see ei ole laim, terves kehas terve vaim! Sestap kogu hingest tiri kõit sa, maha jäägu virin.

Elu võimalikkusest kapis

Mihkel, Ivo

Kui septembris paljudele abiturientidele ja ka 11. klassi õpilastele nende kapivõtmel kätte jagati, saabus teadmine, et taas kord tuleb riidekappi jagada oma klassikaaslasega. Muidu rahuliku treffneristi südames tõusis seepeale mäss ja torm.

Nüüd tagantjärele võib tõdeda, et torm jäi kõigest tormiks veeklaasis ning mässu polnud vaja isegi veriselt maha suruda – see vaibus iseenesest. Probleem algas küsimusest, miks said 10. klassi õpilased igaüks oma kapi, samas kui juba aastaid kahekesi kappidesse pigistatud vanemad õpilased pidid paarikaupa sinna ka jääma. Sellele probleemile leidis direktor Ott Ojaveer väga lihtsa lahenduse: “Kuidagi peab nad ju ära jagama!” Tõsi, ära peab nad jagama, aga kas just sellisel viisil, et üks inimene on kõik kolm Treffneris viidetud aastat üksinda kapis ja teine jällegi kahekesi? Direktsioon on võtnud juba eelmisel aastal vastu ka otsuse, mis ütleb tõesti, et üks õpilane veedab kõik kolm aastat samas kapis (olenemata kapi suurusest või

seal elavatest inimestest). Kuna see otsus on tehtud, siis loomulikult lasub kooli juhtkonnal ka õigus ja kohustus selle järgi tegutseda. Samas kinnitab ka direktor, et asjad lihtsalt on nii otsustatud ja edasi läheb kõik sama rada pidi. Selle otsuse tegemisel mängis olulist rolli lootus, et kui õpilasel on kolm aastat sama kapp, siis ta ehk ka hoiab seda kappi paremini. “Mingites põhimõtetes peab ju kokku leppima!” võtab direktor lühidalt jutu kokku. Samas on aga direktor teadlik, et osa õpilasi on tõesti paremas olukorras kui teised. See-eest lasub aga üksinda kapis olevatel õpilastel ka suurem vastutus, kuna nende kapid on tellitud Ameerikast ja võtme kadumisel peab selle teiselt mandrilt tellima. Alumise korruse puukapid on valmistatud aga Tartus ning võtme kaotamine pole nii suur probleem. Siiski mainis direktor vaikselt, et tegelikult nii lootusetu olukord Ameerika võtmetega siiski pole ja neid saab ka Eestist. Nimelt oli infojuht otsinud välja koha, kus saab võtmeid valmistada ka erimudelite järgi, kuid nende kaubanduslik välimus pole

enam võrreldav tehasest saadud võtmetega. Just nimelt võtmete kadumise kartuses korjatakse õpilastelt kevadel väärtuslikud vidinad ära ja antakse alles sügisel tagasi.

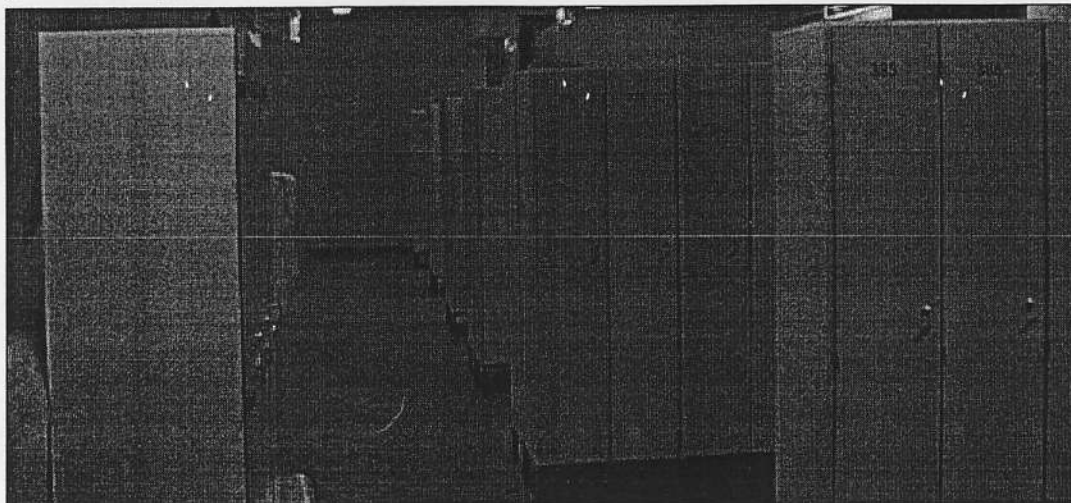
Hügieenimured

Kogu probleemi lahendaks lihtsalt kappide juurdehankimine. Ometigi ei tule see võimalus kuidagi kõne alla, sest koolil pole raha ja pole ka ruumi, kuhu uued kapid paigutada. Eelmisel sügisel muretsetud puidust kapid läksid kokku maksma ligi 200 000 krooni ning juba aasta tagasi oli oht, et seda raha ei ole ega tule. Direktor vaatab kogu asja terviklikumalt ja tal on hea meel, et kapid üldse olemas on, et õpilaste vara on kaitstud ja direktsioon ei pea selle probleemiga oma pead vaevama. “Teie mõtlete aga rohkem nüanssidele,” heidab direktor õpilastele ette. Ott Ojaveerul on ka raske uskuda, et õpilastel kapis väga ebamugav on. “Ka siis, kui ülemistes raudkappides (mis pidavat tegelikult puitkappidest väiksemad olema) oli kolm inimest, saadi hakkama, kuigi ega tookord ei mahtunud asjad

kohe üldse mitte kapi sisse ja tihti jäid jalanõud sealt välja,” arwab Ojaveer asjast. Seepärast on ta täiesti kindel, et hea tahtmise korral mahuvad praegu kõikide riided kappidesse ära, kuigi võib esineda väikest kitsikustunnet. Küsimuse peale, et kas talvel ja sügisel võivad lähistikku asetsevad ja tihti ka ruumipuuduse tõttu üksteise peal olevad jalanõud kapinaabri omasid määrida, toob ta välja veel ühe puitkappide plussi. Nimelt on puidust tehtud ja puitsõrestikust põhjaga kappides õhutus märgatavalt parem raudkappide omast, kus talviti tihti põhjad roostetavad. Sellest tingituna on ka puitkappide kuivatamisefekt palju suurem. Pealegi on õpilastel enne kapi juurde jõudmist mitmeid võimalusi oma jalavarjud puhtaks teha. Üksest sisenedes ootab neid ees kolm matti, mille kasutamisel on puhtad saapad tagatud.

Mõtlemine positiivselt

Vaevalt jutt paremast õhutusest ja kaubandusliku välimusega kapivõtmest leevendab paarikaupa kapis oleja kurbust ja solvumist, kuid see annab vähemalt lootust elu võimalikkusest kaheses kapis. Kas järgmisel aastal mäss tuleb või säilitavad Treffneri kooli väärikad õpilased enesevalitsuse, on iseasi, aga üks on kindel, et võrreldes paljude teiste koolidega, kus õpilaste riideid valvab riidehoiutädi või vargapoisi valvas silm, on meie kooli õpilased eeliseisundis. Rääkimata siis veel Treffneri õpetajatest, kellel üleüldse kappe pole.

Kõigi riide kindlus

Triibud, ruudud, täpid ja Treffneri rebased

Mariliis, Maarja

25. septembril pidasid HTG uued rebased oma tutvumisõhtut, mille seekordne dresscode oli triibuline, ruuduline või täpiline. Korraldaja klassi, 11.c sõnul pidid kümnendikud siis paremini silma paistma ning palju vahvamad välja paistma ning palju vahvamad välja nägema.

Soovitud tulemus kandis ka vilja ning kella kuue paiku täitus Treffner värvikirevate rebasehakatistega, kes kõik väga positiivsed mõjusid. Riidevalikuga olid rahul ka päevakangelased ise ning nagu väikese uuringu põhjal selgus, oli valdavalt kõigi garderoobis midagi vastavat olemas.

Jalgpall, buss ja sipelgad

Traditsioonilise osana oli esimeseks ülesandeks oma klassi tutvustavate plakatite esitus. Asjale lähenemine oli kõikidel väga kena ja omapärane. Nii võis leida plakatitelt käejälgi, laevu, loodusklassile omaseid sipelgaid, humanitaaride värvilist hipibussi ning b-klassi mastaapset plakatit, kus oli kõike, alustades jalgpallist ja lõpetades õpilaste nimekirjaga. Nende klass ka võitis. Praegu on kõik postrid esimesel korrusel imetlemiseks väljas.

Desoksüribonukleiinhape

Ürituse peaesmärk oli siiski rebaste omavaheline tutvumine, milleks moodustati 5-liikmelised võistkonnad, et siis üheskoos mõõda kooli ringi traavida ja etteantud vihjetele vastavaid punkte üles leida. Kümnendikke pandi proovile juhtkonna nimede tundmisel,

kus raskeimaks osutus õppealajuhataja ja sekretäri nimede arvamine. Sai laulda ka Eesti hümn, mis lõpuks kõlas kokku üsna kaootilisena, joonistada rebast siilikarja keskel ning porgand suus DNA täisnime välja hääldada, mis nii mõnelegi loodusvõhikule üsna

raskeks osutus. Üldiselt oli mäng lõbus, kuid meelehärmi valmistasid pidevad ummikud, kes-enne-saab-teemalised väikesed kähmlused ja aega ning energiat nõudev ootamine, enne kui kõik lõpuks võistkondadesse jagunesid. Kümnendikud arvasid, et

lahendust liiga pikale veninud ootamisele oleksid toonud suuremad võistkonnad.

Veepudel läks käiku

Kuni viimased mängijad aeglaselt saali valgusid, võis aega parajaks teha tantsumaratoni ja ülipopulaarseks osutunud pastakamänguga, kus üks paarilistest teisel pastapliatsi läbi pükste ajas. Üks mängu võitjatest, Ken 10c-st, arvas, et see oli üks lähedamaid mängu üldse.

Heakskiidu pälvis ka klassi devaheline kallistamisvõistlus, sest „kallistada on ju nii mõnus“. Loodusklassis osutus üksteise embamine nii vägevaks, et üks rebane pidi sinikate kartuses valusaid kohti külma veepudeliga rahustama. Kallikaart, mis lubab ükskõik kus ükskõik keda kallistada läks aga 10b-le. Nad ise ütlesid, et see oli vaid asjade loomulik käik. Enne tantsumaratoni pidada ka kõhutantsuvõistlus, milles tublid humanitaarid endale esikoha välja teenisid.

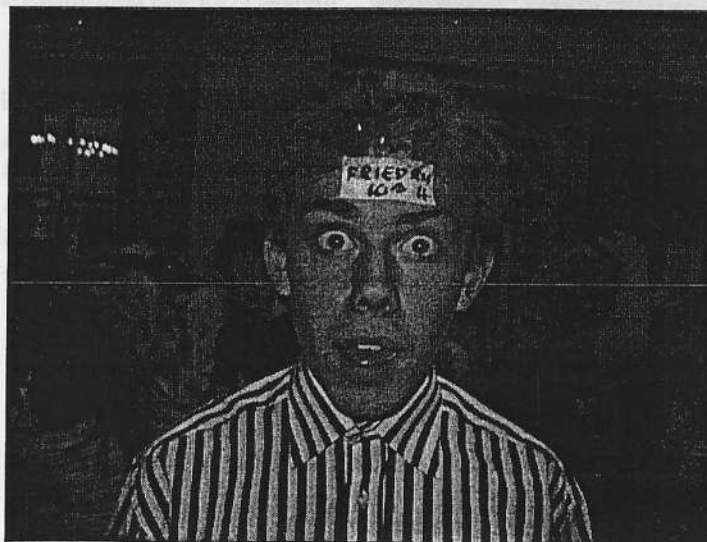
Kordaläinud õhtu

Üldiselt leiti, et üritus oli tore ning valdavalt hästi planeeritud. Kiideti seltskonnamänge, kuid leiti, et neid oleks võinud veidike rohkem olla. Aga Paula 10c-st kurtis, et mängudest visati liiga ruttu välja. Kuid nii mõnegi inimese arvates oli muusika masendav. Võibolla see oligi põhjuseks, miks 15-minutilise tantsupeo ajaks nii vähe inimesi alles jäi.

Korraldajaklass ise oli väga rahul. „Kõik tundusid lõbusad,“ ütles Jaana 11c-st. Rebased olid algul veidi hajevil olnud, kuid lõpus läksid aktiivseks.

Puust ja punaseks!

Iga algus on jahmatav...

Helmet Toots üritab kõike teha südamega

Tanel

Kas Te usute päkapikkudesse?

Vanasti uskusin, aga nad pole juba 10-15 aastat endast märku andnud, umbes sellest ajast peale, kui mu kass kaela kandma hakkas.

Traditsiooniline küsimus – miks Te Treffnerisse tulite?

Olin juba aastaid mõelnud, et Treffneris peaks ka prantsuse keelt õppida saama. Arvan, et see annab meie koolile palju juurde.

Samas on HTG üks vähestest koolidest, kus prantsuse keele õpetamisel mõtet on: siin õpivad algajad aastaga rohkem kui mõnes teises koolis kolme aastaga.

Lisaks sellele loodan ka ise palju juurde õppida.

Kas teile meeldib olla õpetaja?

Kas keegi teeb seda tööd raha pärast?

Rääkige oma lapsepõlvest!

Kas Te olite ka hea laps?

Meenuvad suved Elva pioneerilaagris, kus mu vanaema laagriülem oli, ning noorte purjetajate

treeninglaagrid ja reisid võistlustele koos treenerist isaga. Nii et ma olin kogu aeg suuremate poistega ja samas ei hakanud keegi mind kiusama. Olin väga hea laps.

On teil hobisid?

Kogun kõike, mida võiks minna vaja prantsuse keele õpetamisel või mõne reisi korraldamiseks Prantsusmaale. Suviti käin Saadjärvel purjetamas ning märtsis sealsamas jääpurjetamas. Talvel 2-3 korda nädalas "Auras" ujumas. Paar aastat tagasi meeldis süüa teha ja huvitas ka malemäng.

Käin tantsukursustel, nii nagu mõni teine käib autokoolis.

Meeldiks rohkem reisida, aga mitte paljudest kohtadest mõttetult läbi sõita - seda nimatas keegi kirjanik, vist Tuglas, maa lakkumiseks - ,vaid ühes linnas mitmeks nädalaks paigale jääda. Õnneks pakutakse õpetajatele stipendiume täiendkoolitustel osalemiseks.

Aastavahetuseks sõidan Sri Lankale, kus uurin ka seda, kuidas seal prantsuse keelt õpetatakse.

Kus tahaksite kõige rohkem purjetada?

Avamerepurjetamisega pole ma tegelenud, kui arvata välja katse sõita "Optimistiga" üle Soome lahe. Kiiljahiga olen sõitnud vaid Peipsil ja Pihkva järvel. Sinna läheks hea meelega uuesti.

tegusid? Üritan teha kõike südamega ehk osaleda enda elus ja mitte lasta end välisest maailmast kaasa kiskuda.

Helmet Toots ja naised?

Mulle meeldib, et naised ja mehed on nii erinevad. See võib teha suhtlemise

Kuidas avastasite enda jaoks prantsuse keele?

Inglise keelest oli kõrgini. Leidsin ajalehest kuulutuse Prantsuse Instituudi kursuste kohta, 60 krooni kuu. Õpetaja Esta Õunapuu oli ka alustanud 16-17 aastase, see andis mõista, et kunagi pole alustada liiga hilja.

Töötate Tartu Descartes'i Lütseumis, HTG-s, Folkuniversitetis, lisaks õpite veel ülikoolis. Kas nelja haridusasutuse vahel kurseerimine teile ebamugav ei ole?

Kaks tundi päevas värskes õhus viibida on tervisele väga kasulik.

Milline inimene te olete?

Me kõik peaksime sellele rohkem mõtlema: kes me oleme ja milleks me teeme

keeruliseks, kuid kui naisi poleks olemas, siis ma vist siin maa peal küll elada ei tahaks. Olen siiski pigem Kalevipoeg kui Bond, James Bond.

Olete Te õnnelik inimene? Jah.

Kolm soovi kuldkalakesele?

Söödaksin kalakese oma kassile sisse, sest mul selliseid soovet ei ole, et miski peaks iseenesest täide minema. Kõik soovid täituvad ju ilma kalakesetagi! Kuid võiks proovida näiteks võluvaipa või seitsme penikoorma saapaid.

Järsku soovite veel midagi omalt poolt lisada?

Võiksite teha intervjuu Jean-Thomas Cacheux'ga, kes ka hakkab siin prantsuse keelt õpetama.

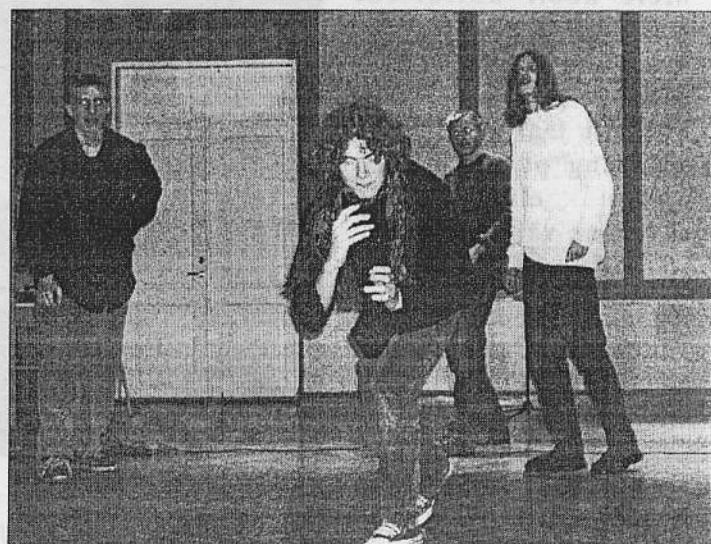
Kana õpetab muna..

Treffneristide varjatud anded

Mariliis, Maarja

Üleval vasakul (esiplaanil Karel) ja paremal (esiplaanil Sulo) - publiku ovatsioonide saatel esimese koha saavutanud keegeldajad, kes žürii hinnangul võiksid oma ideega Euroopasse teed sillutada.

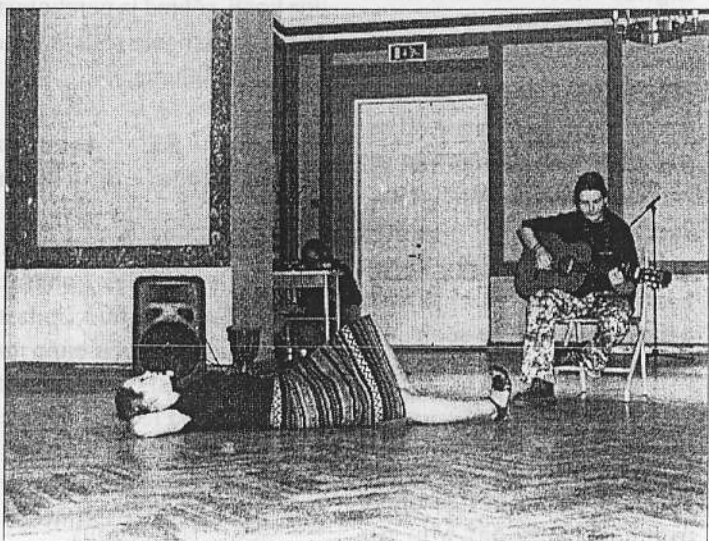

Abiturient Tuul ja vilistlane Toomas lõõtsa mängimas

11. novembril 12. e klassi poolt korraldatud talendiõhtu pisikene fotoreportaaž

Las jääda meile veel käimata teid...ja armunud öid!" öhkasid teise koha saavutanud Jürgen (10 c) ja Helen (10d)

Mari ja Piret – "Otsida iseend" kinkisid toreda elamuse ja saavutasid 3. koha

Uus-Meremaal tarkust otsimas

Reimo

Meie kooli abiturient Kadri Nestra õppis ühe aasta Uus-Meremaal ning nüüd püüab Eesti kooliellu taas sisse elada. "Miilang" püüdis temalt kaugel elu kohta natukene välja uurida...

Olid ühe aasta Uus-Meremaal vahetusõpilasena. Kuidas sattusid sinna?

Jah, ma käisin seal läbi YFU (Youth For Understanding) organisatsiooni. Mul olid katsed, mis ei olnud väga rasked. Natukene pidin endast rääkima ja inglise keelne vestlus oli ka. Aga need olid rohkem selle jaoks, et teada saada, kas ma olen võimeline nii kaugel üksi hakkama saama.

Mida Sulle see kogemus juurde andis?

Kindlasti andis see kogemus mulle palju juurde. Enesekindlust ja oskusi uutes olukordades kiiresti kohaneda. Ja hästi-hästi palju sõpru, kohe HÄSTI palju üle terve maailma. Uus-Meremaal on üldse palju vahetusõpilasi (palju Lõuna-Ameerikast ja Jaapanist). Ja inglise keel on kindlasti ladusam.

Kus Sa elasid?

Elasin natukene linnast väljas, mägedes. Lähim suurlinn oli Nelson, mis on Uus-Meremaal umbes samasugune nagu Pärnu Eestile – rannad, meri ja hästi palju turiste. Kõige soojem ja ilusam paik seal.

Räägi mulle perekonnast, kelle juures Sa elasid?

Paremat perekonda ei oleks osanudki soovida! Mul oli endavanune õde ja 20aastane vend. Mõlemaga sain väga

Päike, mäed ja Kadri

hästi läbi, eriti vennaga. Ja vanemad olid fantastilised, hästi vastutulelikud, lõbusad ja igav ei hakanud nendega mitte kunagi. Nad vedasid mind mööda Uus-Meremaad hästi palju ringi ja näitasid mulle kõike

Mis oli selle reisi juures kõige raskem?

Enne minekut olin täiesti kindel, et selleks saab olema keelest aru saamine ja sõprade leidmine, kuid tegelikult oli kõige raskem hoopis lahkumine... Ma ei osanud oodata, et ühe aastaga võin ma endale täiesti uue elu saada – uue kooli, sõbrad ja perekonna. Ja kui ma kõigele sellele head aega pidin ütlema...

Kuidas Sa teistega suhtlemisega hakkama said?

Väga lihtsalt. Kuna elasin siiski suhteliselt väikeses kohas ja koolis oli umbes 600 õpilast, siis teadsid kõik juba enne mu kohalejõudmist, et ma tulen (ikkagi EESTIST – keegi ei teadnud sellest kohast midagi...). Ja kõik olid nii sõbralikud, juba esimesest nädalavahetusest ei pidanud ma kodus istuma. Alguses oli muidugi raske nende aktsendist

ja meeletult kiirest inglise keelest aru saada, aga see läks varsti üle.

Kuidas Sa õpetajatega läbi said?

kadri koos teiste vahetusõpilastega

Sama hästi kui õpilastega. Seal on õpilasel-õpetajal rohkem selline sõbrasuhe ja kuna klassid on väiksemad, siis saab õpetaja kõigiga ka individuaalselt tegeleda. Alguses õpetajad arvasid, et ma ei oska inglise keelt ja ei andnud mulle ühtegi kodutööd ega esseed kirjutada.... Aga kui nad varsti aru said, et ma nii loll polegi, läks raskemaks.

Aga klassikaaslastega?

Häästi... ei olnud üldse probleeme, eriti meeldis neile

minu klassisoleku puhul see, et kui keegi tööd teha ei viitsinud ja jutt kuidagi vaikselt Eesti peale juhti, siis nad ei pidanud enam tööd tegema ja mina muudkui rääkisin neile Eestist ja kõigest muust.

Millised olid Sinu tulemused seal koolis?

Hmmm... kui nüüd päris aus olla, siis olid mul kõik "A"d... Seal on lihtsalt niivõrd lihtne ja ma ise viitsisin ka pingutada! Kontrolltööd on *open book* ehk sa võid oma vihikut kasutada. Mul olid klassis parimad tulemused just selle pärast, et ma olin harjunud vihikusse kirjutama seda, mida õpetaja tahvile kirjutas ning mul oli töö ajal, kust vaadata. Suulist

vastamist ei toimu.

Mis on Uus-Meremaa puhul kõige huvitavam?

Huvitavam... Loodus on kindlasti võrreldes Eestiga hoopis teistsugune. Igal pool on ju mäed ja vaid Uus-Meremaal iseloomulikud puud. Midagi maalilisemat ei oskaks ma kunagi ette kujutada, kui hommikul päikesetõusu ajal rannas jalutada. Muidugi ka see, et jõulud on suvel! See oli omaette kogemus, kui me

jõuluõhtul randa grillima ja ujuma läksime! Jabungy hüpe oli minu aasta kõrghetk- 134 m, 8,3 sekundit vabalendu! FANTASTILINE!

Võrdle Eestit ja Uus-Meremaa haridussüsteemi ja üldse elulaadi!

Sealne haridustase on väga madal! Esiteks saavad õpilased ise oma ained valida (5-6 ainet) ja need ei pruugi üldse olla sellised, kus sa ajusid pingutama peaksid. Ja nende eksamid on ka rohkem sellised, kus loed teksti läbi ja siis vastad küsimustele. Kujutan ette, et

kui ühte ja samasse ülikooli prooviksid saada õpilane Uus-Meremaalt ja Eestist, siis just Eesti õpilane saaks sisse.

Ained, mis maina valisin olid: ajalugu, inglise keel, arvuti, hispaania keel, midagi bioloogia sarnast ja siis *out-door education* (mägironimine, matkamine, lumelauaga sõit jne).

Mida kavatsed tulevikus edasi teha? Soovid veel kuhugi vahetusõpilaseks minna?

Mõtteid on, kuid kindlasti ei tea. Ülikooli kindlasti ikka. Avalikke suhteid, keeli või

juurat. Kindlasti tahaksin veel tulevikus kuhugi minna, kuigi ära olles jääb paljust kodus toimuvast ilma, annab see mitmekordselt kogemusi juurde.

Kuidas noored lõbutsevad seal vabal ajal?

Lõbutseda nad oskavad! Kuna seal käivad ka kõik noored kooli kõrvalt tööl, siis on neil oma raha. Juba väga noortena kolitakse sõpradega ühisesse korterisse ja sinna n ä d a l a v a h e t u s t e l kogunetaksegi. Muidugi käiakse ka klubides ja kinos,

nagu ikka.

Sport on ka suhteliselt tähtis. Neil on oma mängud: poistel ragbi ja tüdrukutel *netball*, Mulle need ei meeldinud, sest olid väga julmad –alati lahkus keegi platsil vigastusega.

Oled tagasi Treffneris, mis tunne on?

Hea on tagasi olla. Tegelikult võtab harjumine sellise kiirusega aega. Algas oli väga raske, kuid nüüd, kui esimene arvestuste nädal on läbi, võin öelda, et polegi kõige hullem. Aga palju rohkem pean vaeva nägema ja õppima...

Sa vajad kalendrit, kui:

- saad kooliüritustest teada pärast nende toimumist;
- arvestuste nädal saabub Sulle üllatusena;
- Sa ei tea, millal vaheaeg algab/lõpeb;
- mõtled alati: "Mis kuupäev täna on?"

Nüüd kiiresti kantseleisse: KALENDRIT OSTMA!

Tahad teada, mida treffneristid kirjutavad?

Tahad teada, kuidas treffneristid joonistavad?

"Sulesepad"

(meie kooli almanahh)

annab vastused!

VÄIKE HEATEGU TEEB SÜDAME SOOJAKS!

Teeme terve kooliga väikesed kingitused Käopesa väikelastekodule! Piisab vaid paarist kroonist, et muuta ühe lapse jõulud rõõmsamaks.

ANNETADA VASTAVALT SÜDAMETUNNISTUSELE!!!
(Sobib ka Jakobson :))

Täpsem info juba klassides.

MEEDIAAAGER

Koolivaheajal toimus Võhmas viiendat korda noorte meediaaager, kus "Miilangu" tegijatest käisid Tanel, Maarja ja Mariliis.

Esimest korda olid esindajad kohal kõigist maakondadest. Ürituse vaimsed vanemad on Tartu Ülikooli meediatudengid. Ajakirjanduse telgitaguseid käis seekord paljastamas Priit Pullerits Postimehest. Tema karmi kätt said hiljem tunda edasi-jõudnud kooliajakirjanikud, kellel ta aitas artikleid kirjutada. Laagrilised panid kokku oma ajalehe "Kutu Piilu".

Korralike treffneristidena

Kadri

Kelle suvi möödus maal vanaema aidates, kes käis reisil... Mina tegin kaasa koos teiste praeguste ja endiste treffneristidega märtsis linastuva noortefilmi "Sigade revolutsioon" võtetel.

Minu sattumine "Sigade revolutsiooni" oli täiesti juhuslik. Kõigepealt juba see, et meie rühm (filmis Ahja nime kandev, tegelikult treffneristid) tehti juurde alles hiljem, et massistseenidesse rohkem rahvast saada. Ise pole ma näitlemisega kunagi tegelenud, aga olin lihtsalt õigel ajal õiges kohas ja nii ma siis sõitsin 29. juuli hommikul filmivõtetele. Meie rühma saabudes oli pool rahvast võtetel olnud juba mõnda aega, nii et käidi asjalikult ringi ja toimetati igapäevaste asjade kallal. Meile oli muidugi kõik uus ja huvitav. Mäletan hästi, et peaaegu igast rühmast möödudes kõlas laagripplatsilt kitarri saatel oma lugu, mida õhtul esitati (toimus taidlus- ja lauluvõistlus).

80-s coming back

Esimesel päeval käisime juuksuris. Teadsin, et pean loobuma oma senisest soengust, kuid õnneks küsiti, kui julge olen. Ma ei tahtnud väga paljust ilma jääda, aga olin tuka ja "lõvisoenguga" nõus. Mäletan, et seal platsil oli maas väga palju juuksepehmakaid. Ja endalgi oli pisut kahju, kui nägin oma juuksesalku maha langemas. Kuulsin, et esimestel tulijatel oli kohe üks-null tehtud, ei mingit küsimist, vaid kohe käärid kätte ja "hüvasti vana soeng, tere tulemast keemilised lokid ja tukk". Nüüd on vähemalt viiesajal eesti noorel

tukad ja 80-ndate aastate soeng. Ka riideproovis käisime tol õhtul ja saime punased üldvormid ja oma rühma T-särgid. Lühkarid, mis T-särgide juurde käisid, anti meile järgmine päev ja naersime südamest, kui meie rühmale toodi punased kollase-sinise-rohelisemummudega silmatorkavad püksid. Kujuneski nii välja, et kui keegi mainis ahjakaid, siis teati, et need on need punaste mummuliste pükstega.

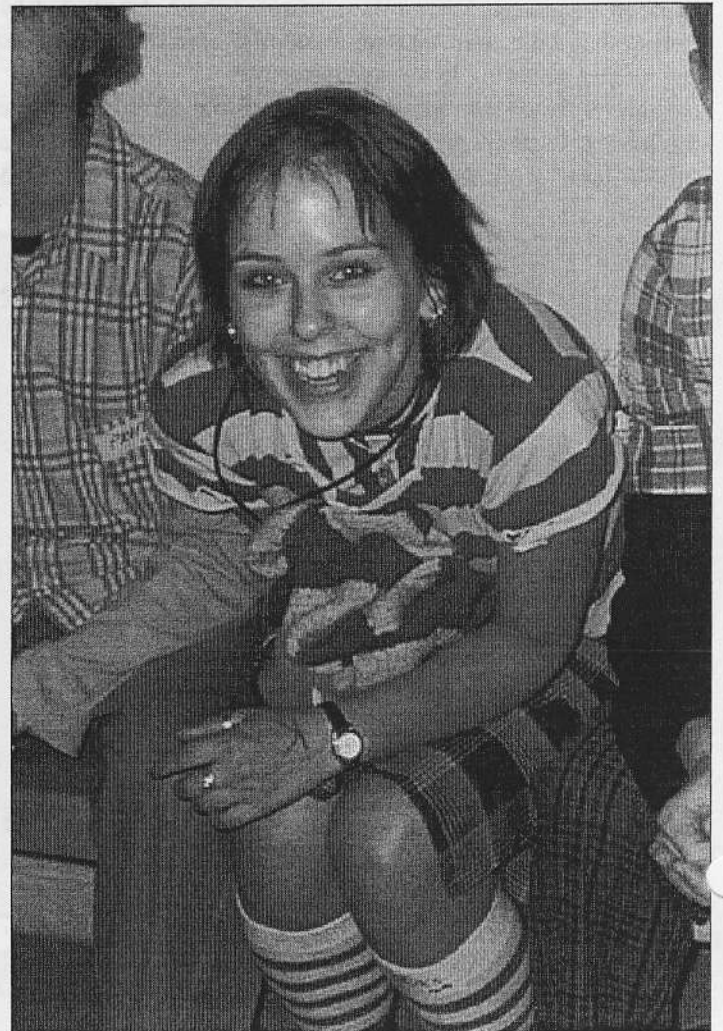
Järnevatel päevadel olid põhiliselt öövõtted, tehti diskoõhtu stseene. Kui Joel (tansuõpetaja) meile tolle aja liigutusi näitas, ei suutnud algul keegi naeru pidada. Võtted keetsid kuni päikesetõusuni – viieni tavaliselt. Päevaste võtete ajal tuli kanda üldvormi, milleks oli pikkade käistega punane pluus (nõõbid kurguni kinni!) ja tüdrukutel teksaseelik, poistel pikad teksapüksid. Ja kuna võtted alati venisid, siis oli väga raske seista palava päikese käes kolmekümne kraadi käes paar tundi. Kaadreid saadi sellest umbes kolm.

Unustamatu elamus

Kuigi oli väsitav ja mingi hetk viskas üle, sest peaosalistes ei saanud ju 40 päeva kodus käia, korralikku WC-d külastada, duši all käia ja üldse tsivilisatsiooni kuuluda, siis lõppkokkuvõttes oli ikkagi kahju lahkuda. Paljud nutsid lahkumisõhtul ja tõeliselt nukker oli seda paika jätta. Seda on raske sõnadega kirjeldada, aga seal oli nagu maapealne paradiis – nii lihtne ja muretu, keegi ei käsutanud mind, ma ei sõltunud ühiskonnast, elu ei

keerlenud raha ümber – me olime täielikult tsivilisatsioonist eraldunud ja see tegigi olemise mõnusaks. Alati ümises keegi kusagil oma viisikest, päike paistis päevad läbi, seltskond

sündmus endale meelde jäävaks!" Minu jaoks oligi films osalemine unustamatu kogemus ja julgen öelda, et minu elu üks ilusamaid mälestusi. Viimasel

Tiia Vahula aka Käuks

oli vinge, õisteks võtete ajaks ülespandud roheline prožektor, mis oli justkui "meie päike" muutis looduse kohutavalt kauniks ja õhkkonna salapäraseks. Kogu aeg oli oluline see, et kõigil oleks hea olla. Mingist küljest meenutas see hipide elu, sest kõik oli minu jaoks kuidagi lilleline ja ilus.

Nagu R. Reinumägi, üks filmitegijatest, ütles: "Tehke see

päeval järsk kaelasadanud vihmahoog justkui äratas üles mind unest, mis oli nii mõnus ja soe, ning milles tahaks olla kogu elu.

Meie oma kooliski võib mitmeid rebasteks maskeerinud "sigasid" kohata, ära tunneb neid punaste EÕM-i särgide järgi, lisaks tuttavate nägudega "ahjakatest sead"(nii et kevadel tasub puhtalt

suvel Siga mängimas

Ahja rühm (leia pildilt treffneriste :))

äratundmisrõõmu pärast ki filmi vaatama minna). Üks sellistest uustulnukatest meie jaoks, kuid ehk juba tuttav nägu filmisosalenutele on 10.b õpilane Tiia Vahula alias Käuks.

Kes oli sinu tegelaskuju "Sigade revolutsioonis"?

Ma olin enne filmi, olin filmis ja olen ka praegu Käuks. Filmi režissöörid arvasid, et mul on piisavalt originaalne nimi ning otsustasid seda mitte muuta. Seevastu teistele peaosalistele pandi filminimi. Käuksust tuletati Mäuks ja sellise nime sai filmis mu parimat sõbrannat mängiv tütarlaps. Kehastasin sellist mässumeelset plikat, kes samas oli sõbralik ning hooliv oma kaaslaste suhtes ning osales aktiivselt kõikvõimalikel võistlustel. Minu põhiroll seisnes selles, et päästes eluohtlikust olukorrast grupi noori, nende seas ka mu oma rühma liikmed, kasutasin ära nende usaldust ja reetsin nad.

Kuidas pääsesid filmi?

Nagu enamik sealsest rahvast – käisin aasta algul korraldatud katsetel, kus kokku üle Eesti osales pea 2500 noort. Idee kohaselt läksin sõpradega kaasa, et neid toetada, kuid kokkuvõttes nalja pärast sai isegi õnne proovitud. Koos sõbrannaga (filmis Mäuks) lugesime suhteliselt koomiliselt HAMLETI MONOLOOGi ja laulsime ühe J.M.K.E. laulu Albert Einsteinist. Pärast tuli endast natuke kaamera ees rääkida ja muud polnudki. Ju me jäime neile silma. Sellest, kes või mis ma filmis olen sain teada alles võtteplatsile saabudes, enne seda polnud mul halli aimugi, mis seal toimub või kaua ma seal olema pean – ühesõnaga midagi ei teadnud.

Kes oled päriselus ja miks just siin, HTG - s?

Olen pärit Pärnumaalt, Kilingi-Nõmme lähedalt (kui see koht kellelegi midagi ütleb). Kool

asus kodunt rohkem kui 20 km kaugusel ja suhteliselt ebamugav oli iga päev bussiga liigelda. See oli üks põhjustest, miks ma tahtsin linna kooli tulla. Kõik on käe-jala juures ning palju rohkem on erinevaid eneseteostusvõimalusi. Mul oli valida, kas NRG või HTG. Treffner tundus parem valik olevat. Olen rahul.

Räägid äkki oma "sõbrast", kes sul filmivõtetel õlal pesitses?

ROTT. Võtteplatsil esitati tema kohta tüüpilisi küsimusi: mis ta nimi on? Konnu. Kui vana ta on? Pole õrna aimugi. Kust sa ta said? Võttegrupp ostis. Mida ta sööb? Kõike. Ta osteti mulle tõesti võttegrupi poolt ja tema roll filmis on see, et tüüp istub õlal ja vedeleb niisama. Kõige kergem roll terves filmis Väga lahe loomake, pärast võtteid sain ta endale, nüüd elab minu kulul.

Kas osalemine selle filmi võtetel muutis sinus midagi?

"Sigade revolutsioon" muutis kõiki. See, mis seal toimus, oli omaette teema, paljude jaoks pea terve suvi. Kui olla terve oma vaheaja aastas 1986, siis see on suhteliselt võimatu, et kõik on nii nagu enne. See muutis minus väga palju. Mitte maailmavaadete ja käitumise koha pealt, vaid midagi muud. Hüüdlause, et **kui tahad saada iseseisvaks, tuleb teha revolutsiooni**, ütleb juba iseenesest kõik. Tuleb võtta elult kõik mis võtta annab ja olla mina ise.

Mõni põnev seik, huvitav juhtum?

Huvitavaid asju juhtus kuhjaga, kuid need on sellised lood mille jutustamisel ei ole mõtet – need pakuvad pikka naeru vaid neile, kes olid asjaosalised. Aga see oli küll väga naljakas kui üritati suure kuumaõhupalliga õhku tõusta ja katusel magavaid inimesi filmida, kuid väljas oli tuuline ja vaene kaameramees lendas enne katuse kohale jõudmist hoopis teises suunas 25 km kaugusele metsa. See võte tuli ära teha kraanaga. Omamoodi naljakas oli ka siis kui võte toimus rabas, laudtee peal ja terve rühmaga seal peal seistes laudtee lihtsalt kokku kukkus ja me põlvini vees vedelesime.

Kolm sõna iseloomustamiseks sind?

Mässumeelne, sõbralik, energiline (rühmakaaslase arvamus)! Kolm esimesena pähetulevat sõna, mõtet seoses "SR"-ga? Kukeke, poolteist kuud presentelgis, parim suvi, mis iial olnud!

